- ... «Σ’ έχεις Γιώργη ’μάξι», να παν στο πηγάδ’, για να σκοτώσει το φίδι, για να γλιτώσει την κοπέλα. Και πήγε στο πηγάδι και πήγε η κοπέλα ήταν εκεί και λέει: «Εσύ Άγιες Γιώργη μου» λέει «μην κάνεις τον κόπο» λέει «αυτή είναι για να πάει. Φύγε, φύγε» λέει «κοπέλα μ’, εγώ θα σε σώσω». Άμα την έσωσε, είπε βασιλιάς:

Ποιος είναι αυτός ο άξιος που γλίτωσε την κουπέλα
να δώσω τ’ βασιλεία μου να δώσω το παλάτι μ’.
Δεν θέλου γω την κόρη σου δεν θέλω το παλάτι σ’
μόν’ φτιάσε μια εκκλησούδα απάνω στο βουνό.

- Να φτιάσει μια εκκλησούδα και παντού έχει εκκλησιές τ’ Άγιος Γιώργη. Εδώ στα Φέραι κάτω, απού είναι τα μπάνια, τα λουτρά, επάνω στο βουνό Αϊ-Γιώργης και πήγαμε, ήμασταν στα μπάνια και πήγαμε, απάν’ είναι ένα πηγάδι, έχουν, δένουν κλωστές, είναι τ’ αλογό. Τ’ άλογο πώς το ’βαλαν και πάει έτσι! Ε, ήμερα πράματα, να πούμε, παλιά. Και με τον κουβά που έβγαλναν νερό, πήγαμε απάνω στο βουνό. Εδώ κάτω γίνονταν τα μπάνια κι απάνω πήγαμε, στο βουνό απάνω Άγιος Γιώργης, εκκλησούδα, που περνάμε από τα Φέραι, τα λουτρά.

- Εδώ που λες για νερό απ’ το πηγάδι, κάνατε τον Κλήδονα, στον Αϊ-Γιάννη κάνατε αμίλητο νερό;

- Κάναμε, κάναμε τον Αϊ-Γιάννη, παπαδιά.

- Δεν κάνουν τώρα αυτές. Εμείς στην Κυανή έκαμναμε. Έβαλναν ένα παιδί, κοριτσάκι, να κάθονται μέσα στο σοκάκι -που ήτανε- ποιο δαχτυλίδ’, ποιη βραχιόλα θα έβγαλνε, του χρόνου σε κείνο το σπίτι θα τη γιόρταζαν. Εκεί έτρωγαν, έπιναν, γκάιντες λαλούσαν, χορεύανε, έκαμναν, τα θιάματα, κει· δεν κάνουν τώρα αυτοί τίποτα εδώ. Εμείς έκαμναμ’, και κείνοι δεν κάνουν τώρα. Απ’ τ’ ανταρτικό και δώθε χάλασε ο κόσμος. Να σου πω κι ένα άλλο. Ήταν διακόσα σπίτια, τριακόσια ήτανε Καλαμιώτοι. Ήταν δύο πρόσφυγοι, Ψαθιώτοι, χωριανοί μας Ζαλουφιώτοι, -χώρια οι αντόπιοι, πέρα είναι οι αντόπιοι, μεις ειμίστε από τ’ εδώθε, Κυανή, πρόσφυγοι. Έκαμναν ένα χορό! Πω, πω, πω ! Τρεις δίπλες και τέσσερις, μα ήταν πολλοί. Ήταν πολύς. Άμα βγήκε αυτό τ’ ανταρτικό, «συ τι είσαι, εγώ τι είμαι», μισήσηκαν κόσμος, έφ’γαν στο βουνό και που ήρθαν τώρα στο χωριό ούτε ένας θέλει να πάει. Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Αλεξανδρούπολη. Πήγαν στο βουνό, και πήγαν τώρα και κάθονται σε πόλεις. Είναι σπίτια που ήταν παλνιοί, να πούμε. Επροχτέ, επειδή έχω μια ξαδέλφη, πήγα να τη δω, το ’22 ήρθε, είκοσι χρόνια είναι. Ε, λέω να πάω να τη δω, λέω, τι κάνει, τι δεν κάνει, μπαμπάδες μας, αδέρφια, πήγα, μίλ’σαμε, στα λογικά της καλή είναι, μίλ’σαμε: «Τι κάνεις, παιδί μου, πώς είσαι;» λέω. –«Καλά, εξαδέρφη, εσύ πώς είσαι;» λέει. «Καλά είμαι, γεράματα» λέει και δεν ήταν ο κόσμος από τον παλιόν τον κόσμο. Είχαμε μια ντερμπέισ’, Ψαθιώτισσα ήταν, που παίρνουν. Έπαιρνε το χορό και χόρευε με τα φουστάνια της, με τα τσουκμάνια τ’ς.

Αμ, κει στα κύ-, *μωρή γιόλισσα*
κει στα κύψαλα τα γκιόλια
κει στα κύψαλα τα γκιόλια

ν αγάλια-αγάλια περιστέρα
συντροφιά μαζί να πάμε.

- Του ’λεγε, μα του ’λεγε, το ’παιζε. «Γκιόλια», ξέρεις τι θα πουν «γκιόλια»; Περνάτε από εκεί από τα Φέρι. Εκεί στα Φέραι κάτω ήταν όλο σάζι που έφτιαναν ψάθες. Έπλεξα κι εγώ στη μάνα μου, στο μπαμπά μου έφτιασα. [τι να κάμω; ...θα πάρω..] Κείνο το μέρος ήταν όλο σάζι. ..., πώς τα λέγαν τα χωριά, Θυμαριά είναι, Φυλαχτό είναι..., κείνα τα χωριά. Λαϊνάς είναι. Λαϊνάς ’κόμα δώθε έρχεται, όχι. Αυτά είναι ’κόμα κάτω, περνώ γω, τα ξέρω. Και το Μοναστηράκι δώθ’ που είναι κάτ’ μεριά , καμπιά, ήταν όλο σάζι.

- Σάζι τι λέτε;

- Σάζι... Ψάθες έφτιαναμε και τα χάλασαν όλα και τα ’φτιαναν χτήματα, χωράφια. Κει, εκεί πήγαιναν και το τραγουδούσε και η γυναίκα: «Κει στα κύψαλα τα γκιόλια / αγάλι αγάλι η περιστέρα / συντροφιά μαζί να πάμε». Όλο το τραγουδούσε, το φώναζε! Πω! μια γκιρέσα γυναίκα! Άντε, πάνετε να τ’ διείτε. Μαγδαληνή παίρνει το χορό. Και μεγάλη ηλικία και χόρευαν και τα ’λεγαν όλα προσεχτικά, καλά.